

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ελθείν παρασχόν εις την χάραν ημών υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστόν και χρησιμώτατόν εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Εσωτερικού :

Εξωτερικού :

Έτησια δρ. 8,-

Έτησια φρ. 10,-

Έξάμηνος 4,50

Έξάμηνος 5,50

Τρίμηνος 2,50

Τρίμηνος 3,-

Αί συνδρομαί δέχονται την 1ην εκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διά των Πρακτόρων, Έσωτερ. Λ. 19. Έξωτερ. Λ. 15

Φέλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου τιμούνται έκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Όδός Εβριώτου άρ. 38, παρά τὸ Βαββάκειον

Περίοδος Β.—Τόμος 19ος

Έν Αθήναις, 23 Ιουνίου 1912

Έτος 34ον.—Άριθ. 30



Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

(ΤΟ ΠΕΡΙΦΩΜΟΝ ΜΥΘΙΣΤΩΡΗΜΑ ΤΟΥ Μ. CERVANTES)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Ναι μὲν δὲν εἶχε καὶ πολὺ μεγάλας ἐλπίδας νὰ τὸ ἀποκτήσῃ γρήγορα, καὶ ἦτο λυπημένος διὰ τοῦτο ἄλλ' ὁ πόθος του ἐπληρώθη ἔξαφνα εἰς στιγμήν πού τὸ ἐπερίμενον ὀλιγώτερον. Καὶ ἰδοὺ πῶς συνέβη τὸ θαῦμα.

Μίαν ἡμέραν, ὁ Δὸν Κιχώτης καὶ αὐτός, ἐνῶ ἐπήγαιναν ἀκολουθοῦντες τὴν ὄχθην τοῦ Έβρου, συνήτησαν ἕνα λαμπρὸν ὄμιλον ἀπὸ κυρίας καὶ κυρίους σύγγενεῖς, οἱ ὅποιοι, εἰς ἕνα καταπράσινον καὶ τερπνὸν λειβάδι, διασκεδάζον κυνηγοῦντες μὲ ἰεράκας. Ὁ Δὸν Κιχώτης, ὡς ἀληθῆς ἱππότης, ἐξαπείσταιλε πρὸς τὴν χαριτωμένην κυρίαν, ἣ ὅποια ἐφαίνετο ἣ κυριωτέρα τοῦ ὄμιλου, τὸν ἱπποκόμον του Σάντσου μὲ τὴν ἐντολήν νὰ τῆς εἶπῃ, ὅτι ὁ ἱππότης τῶν Λεόντων—αὐτὸν τὸν τίτλον εἶχε λάβῃ μετὰ τὸν μεγάλον του ἐκείνου ὄμιλου,—τῆς ἐζητοῦσε τὴν ἀδείαν νὰ τὴν πλησιάσῃ διὰ νὰ ὑποβάλῃ τὰ βαύβητα οὐρῆς του.

Ἡ κυρία ἐκείνη ἦτο μία θούκισσα, ἣ ὅποια κατακοῦσε μὲ τὸν δούκα, τὸν σύζυγον τῆς, εἰς ἕνα πύργον ἐκεῖ πλησίον. Καὶ οἱ δύο ἦσαν ἄνθρωποι σπανίας καλωσύνης, τελείας ἀνατροφῆς, μεγάλης εὐγενείας. Καὶ τόσοι εὐθῆμοι, ὅσον καὶ πλούσιοι. Εἶχαν διεβάσῃ τὸ πρῶτον μέρος αὐτῆς τῆς ἱστορίας, τὸ ὅποιον, ἐκδοθέν ἐκείνας τὰς ἡμέρας, εἶχε κάμῃ μὲγάλον κρότον εἰς ὅλην τὴν Ἰσπανίαν.

Όταν δὲ ἤκουσαν, ὅτι ὁ ἐξακουστός ἱππότης τῆς Μάγκης μὲ τὸν ἀξιόλογον ἱπποκόμον του Σάντσου ἐξέφραζον τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὸς ἐπισκεφθῶν, τοὺς προτεκάλεσαν ἀμέσως νὰ μείνουν εἰς τὸν πύργον τῶν ὅσον καιρὸν ἤθελαν, ὑποσῶμενοι νὰ ἐκπληρώσουν μετὰ χαρᾶς ὅλας τὰς ἐπιθυμίας, καὶ τὰς πλέον ἰδιότροπους.

Ὁ Σάντσος ἐχάρη ὑπερβολικᾶ, διότι ἀγαποῦσε νὰ κοιμᾶται εἰς μαλθακὰς κλίνας καὶ νὰ καλοτρώγῃ πολλὰς σφάρας τὴν ἡμέραν. Ἄλλὰ δὲν περιγράφεται ἣ χαρὰ του, ὅταν ἤκουσε τὸν δούκα νὰ τῷ

διασκεδάσῃ πολὺ μὲ τὴν διοίκησιν αὐτῆν τοῦ Σάντσου, εἶχε δώσῃ ἐκ τῶν προτερωμένων ὀδηγίας εἰς τοὺς κατοίκους τῆς πολίχνης πῶς ἔπρεπε νὰ φερθοῦν μὲ τὸν νέον τῶν διοικητῶν. Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Δὸν Κιχώτης θὰ διέμενεν εἰς τὸν πύργον.

Ἄλλὰ πρὶν χωρίσων τὸν Σάντσον ἀπὸ τὸν κύριόν του, ὁ δούξ καὶ ἣ θούκισσα διωργάνωσαν μίαν παράδοξον τελετὴν, διὰ νὰ λυθῇ τάχα ἣ μαγεία, ἣ ὅποια ἐδάρυεν τὴν Δέλιαν Ἰλυκερίαν τὴν Τοβσαίδα. Διότι ὁ Δὸν Κιχώτης παρεπονείτο διαρκῶς, ὅτι, ἐξ αἰτίας τοῦ μί-

σους τοῦ εἶχαν ἐναντίον του οἱ μάγοι, δὲν ἠμπόρουν νὰ ἰδῇ τὴν ἀπαράμιλλον ὠραιότητα τῆς Δεσποίνης τῶν λογιωμῶν τοῦ παραπὸ τὰ χενδοσεῖδῃ χαρακτηριστικᾶ μίᾶς κοινῆς χωριατοπούλας. Ἡ θούκισσα, ἣ ὅποια εἶχε μάθῃ τὸ παιγνίδι πού ἐπαίξεν ὁ Σάντσος εἰς ἐκείνην τὴν περίστασιν, ἐκαυόνειε τὰς λεπτομερείας τῆς ἀεὶ τῆς φάρσας εἰς τρόπον, ὥστε νὰ γαλη-



«Μία θωμασιότη νέα μὲ θαυμασίαν στολήν...» (Σελ. 258, στ. α')

ἀναγγέλλῃ, ὅτι τὸν διώριξε διοικητῆν μίᾳ νήσου ἀπὸ τὰς κτήσεις του, ὅπου ἔπρεπε νὰ μεταβῇ ἀμέσως.

Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἣ νήσος αὐτὴ δὲν ἦτο παρά μία πολίχνη μέσα εἰς τὰ ἀπέραντα κτήματα τοῦ δούκῃς, ἣ ὅποια δὲν ἐπεριγυρίζετο καθόλου ἀπὸ θάλασσαν, οὔτε κἂν ἀπὸ τάρρον μὲ θολὸν νερόν. Ὁ δούξ ὅμως τὴν ἐβάπτισε νήσον διὰ νὰ οἰκονομῆσῃ τὴν περίστασιν, ὁ δὲ Σάντσος, ὁ ὅποιος καλὰ-καλὰ δὲν ἤξευρε τί θὰ πῇ νήσος, τὸ ἐπίστευσε χωρὶς ἀντίρρησην καὶ μάλιστα χωρὶς ὑποψίαν.

Ὁ δούξ, ὁ ὅποιος ἐλογόριαζε νὰ

νεύσῃ τὸ τεταραγμένον πνεῦμα τοῦ Δὸν Κιχώτου εἰς βάρος τοῦ πονηροῦ ἱπποκόμου του. Καὶ ἰδοὺ τί ἐπορίσθη.



Μίαν ημέραν, ο δούξ και η δούκισσα, με όλην την ακολουθίαν των και με τους φίλους των, μετέβησαν εις το δάσος δέξαν δια να κυνηγήσουν. Όταν έβρισαν εις έν άδενδρον μέρος, εις μίαν εξαιθραν του δάσους, είδαν έξαφνα μίαν λαμπράν πομπήν, παρελαύνουσαν υπό τους ήχους σαλπγγών. Έν τῷ μέσω ήρχετο έν μεγαλοπρεπές θριαμβευτικόν, άρμα, εις το όποτον εκάθητο μία ώραιότητα νέα με θυμωσίν υπήληγ και με σπινθηροβουόνας πέπλους από άργυροφάντων γάζων. Παρά το πλευρόν της, ως φύλαξ, έστέκετο όρθιος ένας πελώριος μάγος με το πρόσωπον σκεπασμένον.

Ο Δόν Κιγώτης και ο Σάντος εκύταξαν το παράδοξον θέαμα με όμματα κατάπληκτα. Η έκπληξις του κυρίου και ο τρόμος του ίπποκόμου δεν ήλπατώθησαν ποσώς, όταν το άρμα έσταμάτησεν εμπρός των και ο μάγος, άποσείπων τόν σκοτεινόν του πέπλον και άπεκαλύπτων το πρόσωπόν του, το όποιον δεν ήτο παρά κρανίον σκελετού, εδήλωσεν ότι η νέα του εκάθητο πλησίον του, ήτο η δόνα Γλυκερία. Και προσέθεσεν άμέσως διά φωνής πομπώδους και ήχητρῆς:

— Μεγάλε Ιππότα της Έλεεινῆς Μορφῆς, σύ του όποιου η εναίοθητις καρδια θλίβεται τόσον δια την δυστυχίαν της Δεσποίνης της, μάθε ότι υπάρχει τρόπος σωτηρίας. Η δόνα Γλυκερία θανατήθη την ελευθερίαν και την ευτυχίαν της, μόνον εάν ο Σάντος άποφασίση να πονέση έκουσίως χάριν αυτής. Άρκεί προς τούτο να καταφέρη με το ίδιον του χέρι και επί των ίδιων του πλευρών, τρεις χιλιάδες τριακόσιες ευλιές, βεργιές η βουρδουλιές!

Η τρομερά αυτή συναγή έκαμε τόν άνδραϊόν και άφωσιωμένον Σάντσον να φρικιάση.

— Ποτέ! ανέκραξε για όλα τόν κόσμο! Δεν θέλω, δεν μπορώ, δεν χρεωστώ να κάμω τέτοιο πράγμα. Τρεις χιλιάδες τριακόσιες βουρδουλιές στα πλευρά μου, με το ίδιο μου το χέρι; Όχι! ούτε τρεις! Και παρά να υποφέρω έγώ τσους πόνους, καλλίτερα, μα την πίστι μου, να μείνη η κυράσσα-Γλυκερία μαγεμένη 'ς όλη της τη ζωή!

— Να σου πῶ την αλήθεια, φίλε Σάντος, τῷ είπε τότε ο δούξ, αυτή η σκληρότης σου κακοφάινεται πολύ. Αν δεν μετανοήσης, αν δεν μαλακώση η καρδιά σου πού να γίνη σαν το ώριμο σῦκο, δεν θα διοικήσης καθόλου νησί δικό μου. Ωραία δουλειά θα έκαμνα, αν έστελνα σ'εσους καλούς μου νησιώτες ένα τόσο σκληρόν τυραννον, πού ούτε τα δάκρυα των δυστυχισμένων γυναικῶν, ούτε αι συμβουλαί των σεβαστῶν μάγων δεν είμπορουν να συγκινήσουν την πέτρινην καρδίαν σου!

(*Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Ο ΡΑΦΩΔΟΣ ΤΗΣ ΚΥΜΗΣ

(Συνέχεια, ίδε σελ. 250)

Οι γέροντες της πόλεως το είχαν στείλει χθές δῶρο στον τραγουδιστή. Χάρηκε καθώς το είδε κείνος. Έστάθη, έβγαλε ένα μεγάλο άνασσαμό από το στήθος του το ξεραμένο από τα γηρατειά, έβγαλ' από κάτω από τίν χιτώνά του, μαζή με κάτι σκελίδες ακόρδα, άκουμινάρια του λιταύ του γέματος, το δῶρο πού είχε λάθει από τόν βασιλέα των Αιγαιών: ένα πολύτιμο πετραδί πού είχε πέσει από τόν ουρανό, γιατί ήταν αιδερένιο, αλλά πολύ μικρό και δεν έκανε για μύτη κονταριού. Έβγαλε κι' ένα χαλίκι πού είχε σηκώσει στο δρόμο. Αυτό το χαλίκι, όταν τόδλεπες από τη μία μεριά, έφαινετο σαν άνθρώπινο κεφάλι. Ο Γέροντας, δείχνοντάς το, λέει της Μελανθῶς:

— Γυναίκα, κύττα, αυτό το χαλίκι δέ μοιάζει του Πακώρου, του γύφτου; Δεν μπορεί δίχως την άδεια των Θεῶν να μοιάζει μια πέτρα τόσο πολύ με τόν Πακώρο.

Άφου η γριά Μελανθῶ ταχύς νερό στα πόδια και στα χέρια, για να βγῆ το χῶμα πού τα λέρωνε, ο ραφῶδς έπήρε στην άγκαλιά του το βωδινο μηρί, το πήγε στο βωμό κι' άρχισε να το γδέρνει. Σα φρόνιμος και σκεπτικός άνθρώπος, δεν άφινε ούτε τη γυναίκα ούτε τα παιδιά να κάνουν το φαγητό' όπως οι βασιληάδες, εψῆς μόνος του το κρέας.

Η Μελανθῶ εδυνάμωνε τη φωτιά του τζακιού. Φυσούσε τα ξηρά προσανάματα έως ότου ο Θεός τα τῦλιξε με φλόγας. Αν και η δουλειά αυτή ήταν ισρά, ο Γέροντας λυπότανε πού την έκανε μια γυναίκα, επειδή αυτός ήταν γέρος κι' εκοπίαζε. Άμα πετάχθη η φλόγα, έρριξε άπάνου στη φωτιά τα κομμένα κρέατα, και τα γύριξε με μια μπρούτζινη διγάλα. Καθισμέγος άπάνου στα πόδια του, έμύριζε την καπνισμένη τοίχνα πού έγέμιζε τη μεγάλη κάμαρα και τρέχανε τα μάτια του. Δεν έστενοχωριόταν όμως, γιατί είχε συνειδησει, κι' έπειτα ο καπνός αυτός ήταν σημεϊον ευτυχίας. Ένα-ένα κομμάτι πού ψηνότανε ο γέροντας τόβαζε στο στόμα του, το μασούσε άργα με τα φαρούτσια δόντια του κι' έτρωγε σιωπηλά. Η Μελανθῶ στεκόταν πλάι του και τούχνε μαύρο κρασάκι μέσα σε μια κόψα πηλίνη, δμοια με εκείνη πού είχε προσφέρει στο Θεό.

Σάν έγόρτασε, ερώτησε αν ήταν όλα τα κήνη στο σπίτι και 'ς' άγούρι. Ρώτησε για το μαλλί πού είχε γνηθῆ κατά την άπουσία του, για τα τυρία πού μπήκαν στα στραγγιστήρια, και για τις

έληές τις ώριμες για το ληοτρίδι. Και στοχασθές πού δεν είχε μεγάλην περιουσίαν είπε:

— Οι ήρωες τρέφουν στα λιβάδια κοπάδια από βώδια και δαμάλια. Έχουν δούλους ώραιους και δυνατούς πολλούς' η θύρς των σπιτιῶν τους εινε χαλκωματένιες και φιλιδισένιες, και τα τραπέζια τους εινε γεμάτα από χρυσά κροντήρια. Από την παλληγκαρία τους έχουν πλούτη και τα φυλάνε ως τα γηρατειά τους. Βέβαια κι' γῶ στα νεϊτά μου ήμουν σαν κι' αυτούς στην παλληγκαρία, αλλά δεν είχα ούτε άλογα, ούτε άρματα, ούτε δούλους, ούτε άρματασιά τόσο δυνατή ώστε να νικῶ στις μάχες και να κερῶ κ' έγώ τρέπδες χρυσούς. Οποιος μάχεται πεζός, με αδύνατα όπλα, δέ μπορεί να σκοτώση πολλούς εχθρούς, γιατί κι' αυτός ο ίδιος φοβάται το χάρο. Γι' αυτό, πολεμῶντας από κάτω από τα τείχη τῶν πόλεων, άνάμεσα σε δούλους, ποτέ μου δεν έπήρα πλούσια λάφυρα.

Η γριά Μελανθῶ του άποκρίθη:

— Ο πόλεμος δίνει στους άνθρώπους πλούτη κι' ο ίδιος τους τα παίρνει. Ο πατέρας μου ο Κυρός είχε στην Μιλάνα ένα καλάτι και άμέτρητα κοπάδια. Άλλά ήρθαν άρματοίμενοι και του τα πήραν όλα, και τόν σκότωσαν. Έβρένα με πήσαν σκλάβο, αλλά δέ με άκακομεταχειρίστηκαν γιατί ήμουν νέα. Οι καπεταναίη με περιποιήθηκαν και δεν έστερήθηκα τίποτα. Έσῶ ήσουν ο τελευταίος μου αφέντης, αλλά κι' ο παιδ φτωχός.

Τάλαγε αυτά δίχως ούτε να χαιρέται ούτε να λυπάται.

Ο Γέροντας της άποκρίθη:

— Μελανθῶ, δεν πρέπει νάχης παράπονο από μένα, γιατί έγώ πάντα με καλωσύνη σου φέρθηκα. Μη με κατηγορήσης πού δεν κέρδινα μεγάλα πλούτη. Όσοι μπορουν και κάνουν άρματα, κερδίζουν από τη δουλειά τους. Οι μάντις παίρνουν μεγάλα δῶρα. Η ζωή όμως των ραφῶδῶν εινε πολύ δύσκολη ζωή.

Η Μελανθῶ του λέει:

— Πολλῶν ανθρώπων εινε δύσκολη η ζωή.

Και με βαριά βήματα βγῆκε από το σπίτι και πήγε με τη νύφη της να πάρη ξῦλα απ' το κελλάρι. Ήταν η ώρα πού η κάψα του ήλιου πέφτει βαρεία στους άνθρώπους και στα ζῶα, και βουβαίνει ως χλι τα πουλιά μέσα σ' άκίνητα τα δένδρα. Ο Γέροντας ξεπλώθη άπάνου σε μια ψάθα, σκέπασε το πρόσωπό του κι' άποκοιμήθη.

Σάν ύπνο του είδε μερικά όνειρα πού δεν ήταν ούτε πιδ ὠραία ούτε πιδ έκτακτα από κείνα πούδλεπε κάθε μέρα. Αυτά τα όνειρα του έπαρουσίαζαν εικόνες ανθρώπων και ζῶων. Και επειδή έβλεπε 'ς αυτά άνθρώπους πού είχε γνω-

ρίσει τόν καιρό πού εζούσαν στη γῆ, και από τότε πού έχασαν το φῶς της ημέρας ήσαν θαμμένοι από κάτω από χωματένια ψηλώματα, έπίστευε πως η ψυχῆς των πεθαμένων γυρίζουν στον αέρα, αλλά δεν έχουν καμιά δύναμη και εινε σαν τῆς σκιές. Μάθαινε από τα όνειρα πως υπάρχουν και σκιές ζῶων και φυτῶν και τις βλέπουμε στον ύπνο μας. Ήταν βέβαιος ότι οι πεθαμένοι, περιπλανώμενοι στον Άδη, σχηματίζουν οι ίδιοι την εικόνα τους, άφου κανένας άλλος δέ μποροῦσε να τῆν σχηματίη γι' αυτούς, εκτός αν ήτο κανένας από κείνους τους Θεούς πού τους άρέσει ν' αστειεύονται με το φτωχά μυαλό των ανθρώπων. Άλλά δεν ήταν μάντις και δεν μποροῦσε να διακρίνη ποιά όνειρα ήταν ψεύτικα και ποιά αληθινά. Και βαρείς να το εξετάζη στις θολές εικόνες της νύκτας, τις εκύταζε με άλαφροίαν να περνουν από κάτω από τα κλειστά του βλέφαρα.

Όταν, εζύπνησεν είδεν άραδιασμένα μπροστά του με σεβασμό τα παιδια της Κύμης, εις τα όποια έμάθαινε την ποιησι και τη μουσική, όπως του τα είχε μάθει ο πατέρας του. Ήτανε μαζή με αυτά και τα δυο παιδια της νύφης του. Πολλά ήταν τυφλά, έπειδή για ραφῶδους προώριζαν όσα, δίχως τα μάτια τους, δεν μποροῦσαν ούτε στα χωράφια να δουλέψουν, ούτε σε πόλεμο να πάνε.

Κρατούσαν στα χέρια τους τα φίλεματα, με τα όποια επλήρωναν τα μαθήματα του Ραφῶδου, άλλο όπωρικά, άλλο ένα τυρί, άλλο μια κερήθρα μέλι, άλλο μια προβιά άρνίσια, και περιμεναν να διχθῆ ο Δάσκαλος το φίλημα κι' έτσι να το άποθῶσουν στο βωμό του σπιτιού.

(*Έπεται συνέχεια) (Anatole France) ΕΥΣΤ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΚΟΥΝΕΛΙΑ, ΛΑΓΟΙ ΚΑΙ ΛΕΟΝΤΑΡΙ

Του τρανού τους Βασιληά, Ξαπλωμένου σε σπηλιά, Δέν κουνέλια και λαγοί: « Πιότερο από μας τί άείζουν Τα τετράποδα, στη Γῆ Που η μουγκρίζουν η γκαρίζουν; Πιδ-δασῶ έχουμ' μετς σώμα... Και με νύχια σουβλερά Και τα δόντια κοφτερά Και τις πέτρες τρώμε ακόμα!... — Έχετε και αυτιά μεγάλα, Και ποδάρια... για φευγάλα! »

(Αίσωπος) ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΙΤΗΣ



ΑΘΗΝΑ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ο ΛΑΤΑΣ

Άγαπητοί μου,



Ο βιβλίον αυτό πού έλαβα σήμερα, άνακαλει εις τόν νεῦν μου μίαν μεγάλην φαισηγνώμιαν, μίαν ισχυρόν ιδιοφυσίαν, μίαν ώραιαν ζωήν. Εινε ο πρώτος τόμος των « Απάντων του Διονυσίου Λατα, άρχιεπισκόπου του Ζακύνθου ». Ο Λάτας! Εινε δυνατόν να μῆν ήκούσατε ποτέ το όνομα του μεγάλου αυτού ιεροκρημικος, ενός των μεγαλητέρων πού ελάμπρυναν ποτέ τόν άμβωνα της ελληνικής Έκκλησίας; Νομίζω ότι και άλλοτε μού εδῶθη άφορμή να σας όμιλήσω περι αυτού. Θα σας όμιλήσω και σήμερα, διότι η μορφή αυτή με κατέχει. Περδ όλίγου έπαδάσα τόν θαυμάσιον εκείνον λόγον πού εζεφώνησεν εδῶ, εις τίν Άγιον Γεώργιον, την ημεραν της χειροτονίας του εις Άρχιεπισκοπον. Τόν ήκουσα τότε από το ευγλωττον στόμα του. Ημουν παιδι δεκάξη χρονῶν, αλλά πρτε δεν θα λησμονήσω την εντύπωσιν πού μου έκαμε! Εις τόν λόγον εκείνον ο Λάτας εξίστόρησεν όλην του την ζωήν. Διηγῆθη τα βασανα και τας θλίψεις των παιδικῶν του χρονῶν, τους κόπους του, τας στερήσεις του, τα όνειρά του, την φυγήν του από την Ζακύνθον, τους αγῶνας του έπειτα δια να μάθη γραμματα, τας περιπλανήσεις του, τας περιπετειάς του και τόν τελικόν του θριαμβον.

Τι παραδειγματική ζωή! τι καθρέπτης χαρακτήρας, δοκαστηρότητας, θελήσεως, επιμονῆς! Ο άνθρωπος αυτός, ο όποιος άπέθανε τῷ 1894 επάνου εις ένα όθρονον, εγεννήθη τῷ 1835 εις μίαν πενήτην χωρικήν καλύθην του Μέσου Γερακαρίου της Ζακύνθου. Ο πατέρας του, πτωχός κίστης, αλλά τίμιος και ευσεβῆς, άπέθανεν, όταν ο πρωτότοκος του Διονύσιος μόλις ήτο όκτώ ετών. Δεν έπρόφθασε να τόν διδάξη την τέχνην του, και ο μικρός, δια να τῆ την μητέρα του και τα μικρότερα αδελφία του, έπήρην εις τα χέρια του την άξιναν και έσκαπτεν εις κτήματα ξένα. Ως ήμμορμίσθιος γεωργός ήρχισα λοιπόν την ζωήν του ο μετέπειτα μέγας και πολὺς Λάτας! Δέκα χρονια σχεδόν εκάμην αυτήν την εργασίαν, ποτε εις την Ζακύνθον, ποτε εις την Πελοπόννησον. Έπειτα έγεινε και βασικός. Μίαν νύκτα, ζωοκλέπται εισελθόντες εις την καλύθην του, του εκλεψαν δυο πρόβατα. Τους

κατεδίωξε, τους έβρισαν, εκείνοι τόν έπυροβόλησαν, — ετύχως μόνον με σκαγια, τα ήχη των όπείων έμειναν εις το στήθος του διαπαντός. Άλλ' αυτό το επεισόδιον του εδῶσεν άφορμήν και πρόφασιν να φύγη πλέον όριστικῶς από την πατρίδα του, όπου, ως έλεγεν, εκινδύνευε και αυτή η ζωή του. Δεν επήρσε τότε μαζί του παρά ένα τρίγωνο σκεκούλι και ένα κριθίνον παξιμάδι. Άλλά μετά τριάντα χρονια, ο πτωχός αυτός εφηβός, ο φυγάς, επιστρέφει εις την Ζακύνθον Ιεράρχης, « έστεμμένος και ενδοξός ». Και ξεύρετε ποιά ήτο η πρώτη του φρονίς; Να υπάγη εις το νεκροταφείον του Γερακαρίου, να νεύρη τους τάφους των ζωοκλεπτῶν εκείνων και να αναπέμφη ευχάς μετά διακρόν εις τόν Θεόν, δια να τους συγχωρήση! Διότι τους έθεώρει ως τους μεγαλητέρους ευεργέτας του. Αυτοί τόν εκάμαν να φύγη από το χωριόν του, και να λάβῃ ζωήν και να γίνη εκείνος πούδενεινε...

Και ήτο ευγνώμων προς τους ευεργέτας του ο Λάτας. Εις τόν λόγον της χειροτονίας του υπάρχει και άλλο μαρτύριον, ότι ουδέποτε τους ελησμονέι. Ο πρώτος άνθρωπος, ο όποιος διεγνώσε την ευφυσίαν του, τόν ήγάπησε και άπεφάσισε να τόν εκπαιδέσῃ, ήτο κάποιος Μητροπολίτης της Βηθλεέμ. Και ίδου πως όμιλήσε περι αυτού ο Λάτας την ημεραν της χειροτονίας του: « Από μικρός ήλικίας ανεπίστρεστο εν τη ψυχῆ μου πόθος προς άνώτερα πράγματα... τα όποια όμως ουδῶλως διέδλεπον εν Ζακύνθω. Και δια τούτο επεχείρησα τη αληθεια επανειλημμένα Σεδάχ θαλασσινού ταξείδια και μετά πολλὰς και μυθῶδες τῶντι κακουχίας, κατήχησα εις τα Ιεροσόλυμα. Εκεί με περιέλαβεν ως υποτακτικόν του ο τότε Μητροπολίτης της Βηθλεέμ Διονύσιος, του όποιου κατά καθήκον πρώτον μνημονεύω και υπέρ αυτού τας πρώτας δεήσεις εις τόν Θεόν αναπέμπω μετά την εις Ιεράρχην χειροτονίαν μου. Αδόνιον αυτού το μνημόσουν! » Δεν εινε ώρσιον και συγχινητικόν;

Άλλ' έχω πολλά άκόμη να σας ειπω περι του Λατα, πού σας ενδιαφέρουν, η Έπιστολή μου αυτή θα υπερέβαινε τα όρια. Εις την προσεχή λοιπόν.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟ ΤΑ «ΘΡΥΨΑΛΑ»

Εις νεαρόν φίλον μου, αναχωρούντα προς τελειοποίησιν των σπουδῶν του εις την Γερμανίαν, είπα:

— « Εκεί πού πηγαίνεις, έχε το νεῦ σου μῆν τύχη και δεν μάθης Γερμανικά, ξεχάσης και τα Έλληνικά και όταν γυρίσης πίσω, άρχισης πάλι να λέεις: Μάμ, τσιτσι, νάνι... »

Δ. ΓΡ. Κ.

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΝΔΡΕΪ ΒΑΛΔΕΣΙ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΓ' (Συνέχεια)

Ο πρώτος που εξήτασαν είχε το κρανίον τραυημένον από σφαίραν και πρό πολλού ήτο παγωμένος και άκαμπτος. Από τούς άλλους εξ ναύτας, εξηπλωμένους επί του δαπέδου ή επί των ανακλιντρώων, οι τέσσαρες είχαν ήδη εκπνέουσι· οι άλλοι δύο έφαινοντο ακόμη ζωντανά.

— Πρέπει να τούς σηκώσωμε από εδώ, είπεν ο Πέτρος, για να βάλωμε εις κυρίες αις καμπίνας. Πήγαινε να σωναξής δύο Ιταλούς να βάλουν τούς δύο άσθενείς εις τας αίώρας των και να τούς περιποιηθούν. Οι άλλοι θα πεταχθούν εις τή θάλασσα. Αλλά θα τούς πάρω πρώτα τα χαρτιά των.

Η προχειρος αυτή έρευνα απέκαλυψεν, ότι το πλοίον ώνομάζετο «Μιστράλ» και προήρχετο εκ Μασσαλίας· ότι ο κτυπημένος από σφαίραν ήτο ο υποπλοίαρχος, ένας Έλλην, προφανώς ο αρχηγός της στάσεως· ότι οι άλλοι τέσσαρες νεκροί ήσαν ο ναύκληρος και τρεις άλλοι ναύται, δύο Έλληνες, ένας Ρωμύνος και ένας Ιταλός.

Εσήκωσαν τα πτώματα, δσον ήμπορούσαν γρηγορώτερα, μετέφεραν τούς άσθενείς εις τας αίώρας των, και ο Πέτρος ήνοιξε τούς θαλαμίσκους, εξ τόν αριθμόν, μικρούς άλλα καθαρωτάτους.



«Ε, πατριώτη! πώς πάει το κέφι;» (Σελ. 260, στ. 6')

Εκάλεσεν εκεί τας φίλας του και τας είπεν:

— Αναπαυθήτε, και μείς εν τώ μεταξύ θα πάμε να ίδωμε, αν ήμπορούμε να φάμε κάτι τι, πλέον ευχάριστον από τα καρύδια του κλόθ.

— Είς τα όποια όμως χρωστούμε τη ζωή μας, προσέθεσεν ή κυρία Ζολιέ. Ας μην ήμμεθα άχάριστοι προς αυτά. Χάρις εις τας θαυμασίας των ιδιότητας διετηρήθημεν τόνσον άκμαίοι και ύγιεις ως να μη μάς έλειψε τίποτε.

— Έφαγα περισσότερα από σας, είπεν ο Πέτρος. Τώρα πηγαίνω· αν ο πληγωμένος μου με φωναξή, λάβετε τόν κοπον να με είδοποιήσετε.

Είδε μίαν στιγμήν τόν πλοίαρχον, ο όποιος έκοιμάτο ήσυχώς.

— Πάει καλά, έσυλλογίσθη ο νεός· θα τόν σώσωμε!

Και άπληθε δια να εξακολουθήη την έπιθεώρησιν του.

Ο μάγειρος και οι βοηθοί του δεν είχαν αποδάνη· ήρχιζαν μάλιστα να συνέρχωνται την στιγμήν που τούς έπλησιζαν οι ναυαγοί.

Τούς έβρεξαν τα πρόσωπα με κρύον νερόν και μετ' όλίγον ο μάγειρος ήνοιξε τα μάτια και εξέσπεψε μίαν βλαστημίαν, την όποιαν ο Καργκασού άνεγνώρισεν ως μασσαλιωτικήν.

— Ε, πατριώτη! τού έφώναξες· πώς πάει το κέφι; καλά, ή;

Ο μάγειρος δεν άπεκρίθη άμέσως. Έκτύπησε αστασιμένως τα άγνωστα έκείνα πρόσωπα, τούς ανθρώπους έκείνους που έφαινοντο ως να ήσαν εις το σπίτι των,

προσπαθών να μηχανεύσιν από που εξεφύτρωσαν.

Είς την θάλασσαν αι έπιπέσεις εινε σπάνιαι. Τα έσπορα προπάντων δεν δέχονται σχεδόν ποτέ, έπιπέδην δεν κάμνουν κανένα σταθμόν, έκτός εν περιπτώσει βλάβης, και μένουν δύο έως έξι μήνας χωρίς να βλέπουν ξηράν. Δια τούτο ή έκπληξις του αρχιμαγείρου ήτο τόνσον μεγάλη. Με τας περιποιήσεις του Καργκασού, συνήλθον και οι βοηθοί. Και οι τρεις έφαινοντο εξυπνώντες από έφιάλτην.

— Τι ώρα εινε; ήρώτησεν ο συμπατριώτης του Καργκασού.

— Μισή από το μεσημέρι, άπεκρίθη ο Πέτρος.

— Μισή από το μεσημέρι; άνέκραξεν ο μάγειρος αναπηδών. Και ο καρός του πληρωμάτος δεν έγεινεν ακόμη. Τι συμβαίνει λοιπόν;

— Το πλήρωμά σας εινε εις άθλιαν κατάστασιν, είπεν ο Πέτρος. Μού φαίνεται πως όλοι σας οι ναύται εινε γιχ τα σκυλόφαρα. Πέντε πετάσαμε ως τώρα εις τή θάλασσα.

— Α, τώρα έννοώ! υπέλαβεν ο μάγειρος. Κάτι θα ειχε μέσα το κρασί, ή μαλάγα! Έμεις, οι μούτσι κ' εγώ, δεν ήπιαμε παρ' από ένα ποτήρι, και συνήλαμε με την ώρα για να κάμωμε τον καρέ· ήταν κατά τις τέσσαρες το πρωί· οι ναύται όμως άδειασαν όλο το βαρέλι.

— Διηγηθήτε μας λοιπόν τι συνέβη, είπεν ο Πέτρος, για να μάθω κ' εγώ πως πρέπει να φερθώ εις άγνωστον



«Αυτό το βαρέλι άδειάζαν οι ναύται...» (Σελ. 260, στ. γ')

αυτό πλοίο, όπου μάς έρριξε ή τύχη...

— Μα κ' εγώ καλά-καλά δεν ξέρω, υπέλαβεν ο μάγειρος. Νομίζω πως θάγεινε κάποια συνωμοσία εναντίον του πλοίαρχου. Δεν μου είπαν έμένα τίποτε, γιατί είμαι Γάλλος σαν κ' αυτόν και φοβήθηκαν μήν έπαιρνα το μέρος του. Όλα όμως έγεναν εδώ γύρω εις την κουζίνα και κάτι έμάντευσαν.

« Σήμερα το πρωί, ο υποπλοίαρχος ήταν της ύπρεσις ως εις τέσσαρες· εις τρεις ήλθε να ζυκνήσιν τούς ναύτας. Όλοι σηκώθηκαν, γιατί τόν έφοβόντο πολύ. Αμα πέρασαν, σηκώθηκα κ' εγώ, άνοιξα τή κουζίνα μου και τούς είδα που έφηναν ετά σκοτεινά. Σε λίγο άκούω τή φωνή του πλοίαρχου, έπειτα μιά πιστολιά, έπειτα άλλες φωνές πολλές.

« Έφθασα τούς ναύτας και τούς είδα να πίνουν τή μαλάγα του πλοίαρχου, — ένα κρασί που το φάλαγε για τόν εαυτό του, γιατί υποφέρει από το στομάχι, κ' έπινα πάντα ένα ποτήρι πρό του φαγητού. Είχε ένα βαρέλι πενήντα λιτρών εις τόν σαλόνι, πίσω από τόν καναπέ, και απ' αυτό άπνευστα· έγέμιζε το ποτήρι του. Τόν είδα πολλές φορές.

« Αυτό το βαρέλι άδειάζαν οι ναύται. Δεν είδα ούτε τόν πλοίαρχο, ούτε τόν υποπλοίαρχο. Μούδωσαν ένα ποτήρι, τή ήπια καθώς και οι δυό βοηθοί μου που είχαν έλθη, χωρίς να τούς ιδώ. Τότε θυμήθηκα τήν καρέ και τούς είπα:

«— Μάρς! εις τήν κουζίνα γρήγορα!

« Και τρέχοντας γυρίσαμε εδώ, γιατί συλλογίσθηκα, ότι το πλήρωμα δεν θα ήταν ύπομονητικό, αν έμεθούσε. Αλλά μόλις μπήκα, άσθάνθηκα ζάλη... έκάθησα και... δεν ξέρω πια τίποτε.

— Τώρα αρχίζω να έννοώ, είπεν ο Πέτρος. Δεν εξηγείται όμως πως το δηλητήριο...

— Το δηλητήριο; ! άνέκραξαν εντρομοί ο μάγειρος και οι βοηθοί του· είμαστε λοιπόν δηλητηριασμένοι;

— Όχι, σεις δεν έχετε τίποτε. Οι άλλοι όμως πέθαναν, γιατί θα ήπιαν περισσότερα από σας. Πρέπει να έρριξαν μόρφινη εις τήν κρασί έκείνο, δεν ξέρω όμως για ποιο λόγο. Η μόρφινη σε μικρή δόσι κοιμίζει· άλλα σε μεγάλη σκοτώνει.

— Όποτε μείς τή γλυτώσαμε; ήρώτησε με άγωνίαν ο μάγειρος.

— Ναι, μη φοβάσαι τίποτε, πατριώτη! άνέκραξεν ο Καργκασού· αφού εις τήν λέη ο καπετάνιος... όλα τα ξέρι ο καπετάνιος μας.

— Πώς; ο νεός αυτός, παιδι πράμμα, εινε ο καπετάνιος σας; υπέλαβεν ο μάγειρος έκπληκτικός. Κοροϊδεύεις, πατριώτη.

— Καθολου! Φαίνεται παιδι μα εινε άνδρας. Λίγο έλειψε να μάς σκοτώσιν όλους... έπειτα μάς έσωσε... από τότε εινε ο καπετάνιος· μας και γι' αυτόν θα πέφταμε και εις τή σωτιά.

Ο Πέτρος έμειδία, εύτυχής δια τήν άρρώσασιν των ανθρώπων έκείνων, οι όποιοι προχθές ακόμη ήθελαν να τόν φάγουν...

— Άκούσε τώρα τι πρέπει να κάμης, κύριε μάγειρα...

— Διατάξτε με! ότι θέλετε, καπετάνιο μου.

— Να έτοιμάσης γρήγορα ένα έλαφρό και δυναμωτικό πρόγευμα για δεκατέσσαρα πρόσωπα— που έκτώ ήμέρες τώρα δεν έβαλαν εις τόν στομά των τίποτε άλλο παρ' καρύδια του κολά. Τρία πρόσωπα θα φάγουν εις τήν σάλα· τα άλλα μαζί με το πλήρωμα, — δηλαδή με ό,τι μένει ακόμη από αυτό.

— Έννόησα, καπετάνιο μου. Έχω εδώ κοτόπουλο, αυγά και γάλα κονσέρβια. Φθάνον;

— Λαμπρά.

— Το ψωμί εινε χυσινό, άλλα θα τόν ξαναξοστάνω. Έχει καλό κρασί εις τήν αποθήκη του πλοίαρχου Μπερτράν και καλό καρέ. Θα σας δώσιν. Μα που εινε λοιπόν; δεν άκούσται.

— Εινε κτυπημένος με στυλέτο εις τόν στήθος, είπεν ο Πέτρος.

— Πέθανε;

— Θα πέθανε, αν δεν έφθάναμε εις τήν ώρα, άπήγησεν ο Καργκασού· ο καπετάνιος μας όμως τόν περιποιήθηκε και

του έδασε τήν πληγή του σε γιατρόν. Δε σου είπα, πατριώτη, πως ο καπετάνιος μας τα ξέρι όλα;

— Θα τή γλυτώσιν λοιπόν; ήρώτησεν ο μάγειρος, ο όποιος άναβε τώρα τήν φωτιάν του.

— Το έλπικώ, είπεν ο Πέτρος. Κάμε γρήγορα και είδοποιήσε μας άμα έτοιμάσθουν όλα. Πάμε, Καργκασού.

Έξηκολούθησαν τήν έπιθεώρησιν των, εκ τής όποιας προέκυψαν τα εξής:

Από τούς είκοσι άνδρας του πληρώματος, εξ ών δύο δόκιμοι και δύο ναυτοπαιδες, — έκτός των μαγείρων, — δεν υπήρχον ζωντανά παρά πέντε ναύται. Έκοιμάντο ακόμη, άλλα αφού δεν είχαν αποδάνη ως τώρα, αργά ή γρήγορα θα εξυπνούσαν.

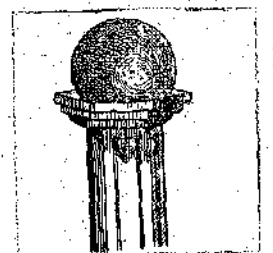
Όλοι οι άλλοι, πτώματα πλέον παγωμένα, έρριθίσαν εις τήν θάλασσαν.

Πρό τούτου ο Πέτρος έφρόντισε να έξυπνώσιν τήν ταυτότητα έκάστου και να παραλάβη, ό,τι είχαν επάνω των. Τα πράγματα αυτά τα έβαλαν εις τα κιβώτια των, του καθενός χωριστά, με προσοχήν και με τάξιν, και έπειτα τα μετέφεραν όλα εις μίαν άδειαν καμπίνα, τόν κλειδι τής όποιας ο Πέτρος έφύλαξεν εις τόν συρτάρι του κορμιότου του πλοίαρχου Μπερτράν.

(Έστειλε συνέχεια)

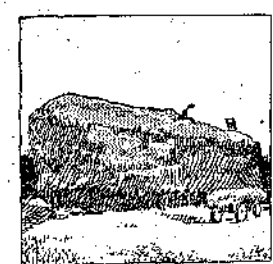
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Σφαίρα κανονίου εντός Ναού



Η σφαίρα αυτή εύρίσκειται επί στυλοβάτου εν τώ μέσω του καθαρικού ναού του Londerry, εις άνάμνησιν της πολιορκίας του 1688. Είχε πύση δύο βήματα μακράν του έσώως, ο όποιος έλευτούργουσε τήν ώρα του βομβαρδιισμού, άλλα χωρίς να προξενήσιν καμμίαν ζημίον.

Αόφος από χόρτον



Η ειλιών αυτή περιελάμνυται μανθρωπιών σκευών. Εινε έως ή μεγαλύτερα που έγεινε ποτέ, αφού έχη μήκος 350 ποδών, ύψος 100 και πλάτος 97. (Ως γυριστόν ο πούς εινε άγγλική μονάς μήκους, ίσο-

δυναμύσασα προς 33 περίπου εκατοστά του μέτρου.) Η γιγαντισία αυτή θρημανική, σωστικός λόφος από χόρτον, εύρίσκειται όλων εν τήν Ν. Αφρικήν.

Ηθη και έθιμα



Τι άλλόκοτος άνδυμασία! Φαντάζεσθε ότι ύπαρχει άνθρωπος εκί μεσα;... Και όμως ύπαρχει... Ένας ύποση γέροντος χήρος, ίθαγενής μάς νήσου του Νεστού άικανού. Εινε ή πένθιμος περιβολή των χήρων εις τας νήσους του Άρχιπελάγους έκείνου.

Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

Αίνιγμα Έστειλε υπό της Χρυσής Μάσκας Διά να εύρης ένα πουλί, να του κόψης τόν κεφάλι και να τόν τύνισης όπως πρέπει, θα κάμης ένα χρόνον. Τι εινε;

Παίγνιον

Έστειλε υπό του Συριανού Πολιτιστού

ΤΑ	ΣΤΕ	Ι	ΚΥΕ
ΚΟΣ	ΡΙ	ΨΙΤ	ΡΑΣ
Ε	ΡΑ	ΠΕ	ΚΟΚ

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαί αυται ώστε ναποτελέσουν τα ονόματα τεσσάρων πτηνών.

Αήλωσις: Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή άναγνωστής της Διαπλάσεως, από τας Αθήνας, τας Έπαρχίας και τόν Έξωτερικόν, ήμπορει να στείλη τας λύσεις εις τόν γραφετόν μας (38, δόδος Έσφιρίδου), συνοδεύων τήν αποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τα ονόματα όλων των λυτών θα δημοσιευθούν. Αναλόγως δε του πασού τόν όποτον θαποτελεσθώ, θα έγγραφωμεν και πάλιν διά κλήρου μερικούς λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις του 28ου φύλλου

α.) Σπείρις βραδέως.—β.) Δισχόλος, Δημάδης, Μήδεια, Πηνειός.



Είθε τον Όμιλον του Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών Συνδρομή του, Κεφ. Β

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ ΜΟΥ

Χθές το βράδυ είχον αναδοξοσθῆ εἰς τὸ σπίτι μας συγγενεῖς καὶ φίλοι καὶ παρεκάλεσαν τὴν ἀδελφὴν μου νὰ τραγουδήσῃ. Μὲ τὴν γλυκίαν καὶ ἠχηρὰν τῆς φωνῆν, ἣ ὅποια εἰσδύει βαθεῖα εἰς τὴν καρδίαν, ἣ ὅποια εἰσδύει βαθεῖα εἰς τὴν καρδίαν, ἣ ὅποια εἰσδύει βαθεῖα εἰς τὴν καρδίαν...

Καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐπλανήθη εὐτυχῆς, με ἀσθημα ἀπροσδιορίστου ἀγαλλιάσεως καὶ εὐδαιμονίας καὶ αἰφνης ἠσθάνθη, ὅτι ἐφέρετο ὑψηλά, ὑψηλά, ἀνάμεσα εἰς τοὺς αἰθέρας, εἰς τὸν γαλάζιον οὐρανόν, ἐνῶ ἀνεδίδετο περίεξ τῆς ἀγγελικῆς τραγουδοῦ, τὸ ὅποιον θὰ ἔπαλλε καλλίφωνος χορῶδια χειροφθέρῃ, τόσο ἦτο γλυκὴ καὶ γοητευτικόν.

Παπαρούνα

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Ἡ πνοὴ τοῦ Ζεφύρου ἐλαφρὰ ὡς θοπέτα, διέρχεται ἀπὸ τὰς καλαμιές κ' αὐτὲς κινουὺν τὰ ἄγγρα ἀσμάτῃα τους

με χάρι ναουριζόμενα ἀπὸ τὸν ψύθρον τοῦ κἀννεῖ ὁ καλὸς Ἄνεμος διερχόμενος ἀπὸ τὰ φύλλα τους.

Στῆ ῥίζα τους τὸ ροῦκι οὐδ' ἀφείδι φανταστικὸ κυλῶ τὸ δροσερὸ νερὸ του καὶ εἰς τὴν ὄχθη του γυμνὰ καθρεπτίζονται τῆς ἀγριοτραυφυλλιάς οἱ λευκοὶ κατάφοροι κλάδοι.

Στὴν ἀγριοτραυφυλλιά ἔπεσε ἡ ὠραία πεταλούδα ποῦ βλέπω τόσην ὥραν νὰ παλαίη καὶ προσπαθεῖ νὰ πετάξῃ μετ' ἐνὶ μὲν πτέρυγα, ἣ ὅποια τῆς μένει. Ὡ! χωρὶς ἄλλο κανενὸς μικροῦ τυράννου τὸ χερὶ τῆς ἀφῆσε τὴν δύναμιν αὐτῆν. Καὶ ἡ πτωχὴ ἔπεσε τώρα στοὺς γυμνούς κλάδους ἐξητλημένη, ζῆ ὁ μῦθος καὶ ἂν ποῦ καὶ ποῦ δὲν ἐκινεῖτο ἐλαφρῶς, θὰ ἔλεγα πῶς ἦτο μία ροδόχρους κηλὶς ἐπὶ ἀγνὰ πάλλευκα τριαντάφυλλα.

Κ' αἰφνης με τελευταίαν προσπάθειαν καὶ τυφλῆ—ἀπὸ πόνο ἢ ἀπελπίσει ἀραγε;—πετῶ καὶ πέφτει. Τὴν δέχεται εἰς τὴν γαλανὴ ἐπιφάνειά του τὸ ἦσυχον ῥοῦκι... καὶ τὸ κελάρυσμά του τώρα ἐπικηδέοι τραγουδοῦ τῆς θγεινε, μερικὰ ρόδα τῆς ἀγριοτραυφυλλιάς φυλλορροοῦν καὶ ἀκολουθοῦν τῆς ὠραίας πεταλούδας τὸ αἰθέρον οὐρα... καὶ εἰς τὴν γαλανὴν ἀεικίνητον μνήμα τῆς ἀναπαύεται ἡσυχᾶ καὶ ταξιδεύει αἰώνια μετ' ἐνὶ μὲν πτέρυγῃ τῆς, τὴν Ἐλαίδα ποῦ, εἰς οἶδε πόσην ὥραν! τῆς εἶδιδε τὴν δύναμιν γὰρ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἀγριοτραυφυλλιά...

Γλυκεῖα Ἐλπίς

ΔΕΙΛΙΝΟ

Ἀπὸ τὸ καταπράσινο βουνὸ Ὅπου 'ς τὴν ἄκρην τοῦ χωριοῦ προβάλλει, φαίνεται τὸ κοπάδι τοῦ γοργό Ξανάρχεται 'ς τὴν σπῆν του καὶ πάλι.

Καὶ κοκκινίζουσι τὰ σύννεφα Καὶ σκοτεινιάζει ἀργὰ ἀργὰ ἡ μέρα Χτυπᾷ τῆς ἐκκλησίας τὸ σήμαντρο Καὶ ἀκούγεται ὁ ἦχος του ἀπὸ πέρα.

Βαρκοῦλες ἀπὸ τ' ἀνοιχτὰ γυρίζουσι Μετ' ἑσπέρου τους πανὶ κατεδασμένο Καὶ τὰ σκοτάδια τ' ὠμορρο χωρὶς κομίζουσι Τὸ πευκοστολισμένο...

Υἱὸς τῆς Σεμέλης

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΨΑΡΑΣ

Ἐνα κυριακάτικο ἀπόγευμα, ἐκαθῆμι γλυκίοναχος 'ς ἕνα παραλιακὸν καφενεῖο. Ἐκείνη τὴν ὥρα ἡ κίνησις τῆς πλατείας ἦτο ζωηρά. Ὁ περισσότερος κόσμος ἔκαμε τὸν περιπάτου του, ἄλλοι εἶχον καταλάβει τὰ τραπέζια τῶν καφενείων, ἐλάχιστοι δὲ εἶχον περικυκλώσει, ἀκροαζόμενοι, τὴν εἰς ὀλίγην ἀπό-

στασιν παιανίζουσαν μὲνταιν τῆς Φιλαρμονικῆς Ὀπῆς ἡ κίνησις ἦτο ζωηρὰ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, οὐδ' αὖ καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Πολυάριθμοι λέμβοι μετ' ἐπιβατῶν, ἐφέροντο χάριν ἀναψυχῆς πρὸς διαφόρους διευθύνσεις. Ἀπ' ἐμπρός μου περνοῦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χαρούμενα πρόσωπα καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ πρόσφυγες Ἴταλοι, οἵτινες ἦλθον ἀπὸ διάφορα τῆς Τουρκίας μέρη, ἦσαν χαρούμενοι, ὡσάν νὰ μετεδίδετο δι' ἡλεκτρισμοῦ τῆς φύσεως ἡ χαρὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων.

Ἀναίσθητο, ὡσάν νὰ μὴ ἐβλεπε, ὡσάν νὰ μὴ ἤκουε, ὡσάν νὰ μὴ εἶχον αἰσθησεις, πρὸς ὃ, τὸν κόσμον ἔταραε, ἕνα παιδάκι, με σγουρὰ ξανθὰ μαλλιά, —δέκα χρόνον θὰ ἦτο.—καλοντυμένο με λευὰ ἄσπρα ναυτικὰ ρουχαλάκια, μέσα σὲ μιὰ μικρὴ μικρὴ βάρκοῦλα ἐνὸς καικίου, μονάχο του, με ἕνα ἀγκίστρι δεμένο ἀπὸ ἕνα σχοινί, ἐψάρευεν ἀπὸ πολλὴν ὥραν, ὑπομονετικᾶ, παρατηροῦν εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης μερικὰ μικρὰ ψαράκια ποῦχον περικυκλώσει τὸ δόλωμα, μετ' ὁ προσωπάκι του πίντοτε γαλούμενο πότε πότε ἔπιανε καὶ κανένα μικρὸ σκᾶρο. Εἶχε πιάσει καμιά δεκαριά. Εἶχε πλέον νικητοὺς καὶ πρὶν ἀνάψουν τὰ φῶτα, βγάξει ἕνα μανθλάκι, τὰ βάζει μέσα, πηδᾷ εἰς τὴν ἀποβάθραν, καὶ χαρούμενο ἐφυγε γὰρ τὸ σπίτι του.

Λέτε γὰρ νὰ τὰ φᾶ; ἔγω δὲν τὸ πιστεύω καλὸτύχη ἢ γάτα τοῦ ποῦ γι' αὐτὴ ἐκοπίασε!.. Σηκώθηκα κ' ἐγὼ καὶ κίνησα νὰ φύγω. Στὸ δρόμο σκοπτοῦνον τὸν μικρὸν ψαρά. Κ' ἔλεγα μέσα μου: «Ἐτοὶ ὄλου μας, ὅταν καὶ μετ' εἰμὲθα παιδάκια, καὶ μετ' εἰμὲθα ψαράκια σὺν τὸ μικρὸ ἐκείνο γὰρ γλῆντι; μὰ τώρα ἂν θὰ ψαρεύωμαι, μονάχο γὰρ σὺμφέρο. Ἐτοὶ καὶ ὁ μικρὸς ψαράς, ὅταν θὰ μεγαλώσῃ κ' αὐτὸς ὡσάν ἐμᾶς, ἂν ποτὲ ψαρεύῃ, γὰρ τὸ σὺμφέρο, μοναχὰ γι' αὐτό, θὰ τὸ κάμῃ».

Γοργός

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Πάβλος εἰσέρχεται εἰς ἕνα μαγαζὶ καὶ ζητεῖ μιαν ποτικισπαγίδα. Ὁ πωλητὴς ἀστεειεύμενος, τοῦ λέγει: — Καλὰ ἐφέρατε ὅμως τὰ μέτρα τοῦ ποτικίου; Καὶ ὁ μικρὸς σαστισμένος: — Ἄχ! τὸ ἔβασα θλωροδίου!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νέλλος

Ὁ Κουρσοκεφαλᾶτης ἐρωτᾷ τὴν μητέρα του: — Ἀλθθεια, μαμμά, ὁ θεὸς βλέπει ὃ, τι κίβνομε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ; — Βεβαίτατα, παιδί μου. — Καὶ ὅταν ἀκόμη εἶνε σιννεφί; — Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀττινοῦ Ὀδμανοῦ

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΘΑ ΕΧΕΤΕ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

ἐνθυμηθῆτε, ὅτι τὸ διασκεδαστικώτερον, τὸ δροσιτικώτερον καὶ τὸ ὠφελιμώτερον ἀνάγνωσμα εἶνε: Οἱ Τόμοι τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Δεπτομηρῆς Τιμοκατάλογος τῶν Τόμων τῆς Διαπλάσεως ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 26ον φυλλάδιον. Τῆς δὲ Βιβλιοθήκης εἰς τὰ φύλλα 4, 12, 16, 25, 27.

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθῆναι, 28, ὁδὸς Ἐδραίου τῆν 20ῆν Ἰουνίου 1912.

Αἱ μεγαλύτεραι ἡμέραι τοῦ ἔτους εἶνε αὐταὶ τοῦ Ἰουνίου. Καὶ ὅμως ὁ φίλος μου Ἀσπυρμιτῆς Τηλέγραφος ἤθελε νὰ εἶνε ἀκόμη πὸ μεγαλύτερα! Διότι, ἂν 'ς ἐτελείωσαν τὰ μαθήματα, εἶχε τόσας ἀσχολίας, ποῦ δὲν τοῦ μένει καιρὸς νὰ μοῦ γράψῃ: Τὸ πρωτὸν εἰς τὸ μεσημέρι, λοιπὸν τὸ μεσημέρι ὕπνο, τὸ ἀπόγευμα περιπάτου. Καὶ πᾶσι λέωντας. Φαντάσου ἂν εἶχε καὶ μαθήματα!

Καὶ ὁ Μαστρογαλαστὴς ἐπιδοκιμαεῖ τὴν ἰδέαν τῆς Μικρᾶς Ἀγριοτραυφυλλιάς. Ἄν θέλων, λέγει, τὰ κορίτσια, ἂς προκαλέσω καὶ ἂς εἶνε βέβαια ὅτι πολὺ εὐχαριστῶς θὰ δεχθῶν ταγορία. — Ὁ κ. Ε. ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν σου καὶ τὸ γραμματόσημον καὶ ὁδ' οὐ ἀπάντησεν.

Χαίρω πολὺ, Κρητικοπούλα, ποῦ θὰ μοῦ γράψῃς τώρα συχνότερα! Ἡ διαμονὴ εἰς τὴν Ἀθήνας τὸ καλοκαίρι δὲν εἶνε διόλου δυσάρεστη, ὅταν μελίστα κἀμὴ κανεὶς ἐκδρομὰς εἰς τὰ περίεξ. Ἀλθθεια, εἰς πολλοὺς ἀνθρώπους ἡ διαρκὴς ἐξοχὴ φαίνεται μονότονη καὶ τοὺς μελαγχολεῖ. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις καὶ ἐλπίζει ὅτι ἡ φίλη σου θὰ κρατήσῃ τὴν ὑπόσχεσίν τῆς.

Ἐσπερε, οἱ «μεγάλοι» εὐρίσκουν πολὺ ὠραίαν τὴν Σελίδα μας, νὰ εἶσαι βέβαιος. Μόνον μερικὰ δὲν τοὺς ἀρέσουν τὰ εὐρίσκουν πολὺ... ἀρχαῖα. Ἡ Σελίς μας ὅμως εἶχε καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἐνθαρρύνσεως. Καὶ δι' αὐτὸ ἡ κρίσις γίνεται πάντοτε με σχετικὴν ἐπιεικείαν. Ἐφατα ὅσα μοῦ γράφεις διὰ τὴν ἀριλλαν ἀγορίων καὶ κοριτσιῶν. Κι' αὐτὴ ἀκόμη θὰ σφαιρῆ περισοτέρων τὰ δέλεφρα τῆς μεγάλης μας οἰκογενείας.

Ἄν ἀνησυχῶσα διὰ τὴν σιωπὴν σου, Πλοῦραγε Νέμη, διότι ἐμάντευσα ὅτι σὲ ἀπαιροῦλον αἱ ἐξετάσεις. Αἱ παραγγελίαι σου ἐτετέλεσθησαν καὶ ἐνεγράφη εἰς τὸ «Ἐσπερον». Εὐχόμεναι καλὴν διαμονὴν εἰς τὴν πατρίδα.

Ὁ Τέλλος ἄρχας προτείνει νὰ γίνῃ Δημοφίσημα ὅπως τῶν Ψευδωνύμων, διὰ νὰ ναι κηρυχθῶν οἱ κορυφαῖοι ἢ καλλίτεροι τῆς Σελίδας Συνεργασίας. Πῶς σὲ φαίνεται αὐτὴ ἡ ἰδέα; Λέτε νὰ βάλω καὶ αὐτὸν τὸν μετὰ εἰς τὸ κεφάλι μου; Διότι φυσικὰ πρέπει νὰ γίνεταί κατ' ἔτος ἡ κάθε δύο ἔτη.

Ἄν εἶνε μόνον ρεαλιστὰ αἱ ἐξετάσεις, Ἐθνητικὴ Πίστις, ἀλλ' ἔχουν καὶ τὴν ὠφελειάν των. Συνειθίζον τὸν μαθητὴν νὰ ἐξετάζεται, δηλαδὴ νὰ εἰμπορῆ νὰ δείχῃ ὃ, τι εἶχε γὰρ εἰς τὸ γόνυ, —πράγμα τὸ ὅποιον πολλὰκις θὰ τοῦ χρειασθῆ εἰς τὴν ζωὴν. Δι' αὐτό, ὅσον καὶ ἂν περιορισθῶν, δὲν θὰ καταργηθῶν αἱ ἐξετάσεις. Γράφε μοῦ συχνότερα τώρα τὰς διακοπὰς.

Μοῦ ζητεῖς ἀδύνατα πράγματα, Νέα Ἐλλάς, καὶ ἔπειτα βέβαια θὰ παραπονεῖται ποῦ δὲν σοῦ τὰ κίβνο. Ἀλλὰ δὲν σὲ εἶπα γίλιες φορές ὅτι τὰ κομμάτια τῆς Συνεργασίας δημοσιεύονται διὰ κλήρου; καὶ ὅτι δὲν εἶδω εἰς κανένα διευθύνσεις συνδρομητῶν. Ἄν κά-

μω μίαν μόνην ἐξαιρέσειν, θὰ ἔχουν ἀξιώσεις ὄλοι, σημείωσε δὲ ὅτι «οὐδ' ἔστι κρυπτόν» κλπ.

Μία φίλη μου, ποῦ δὲν θέλω νὰ ποῦ τὸνομά τῆς, μοῦ γράφει ἔτσι: Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον παρετήρησα, ὅτι οὐδὲν ἐκ τῶν σταλέντων ἔργων μου ἐνεκρίνατε. Σὲς εὐχαριστῶ! Βλέπετε ὅτι ἀκόμη ὑπομένω καὶ σὲς στέλλω καὶ ἄλλο. Νὰ ἰδοῦμαι!.. Μὰ εἶνε ὁ φος αὐτὸ; Καὶ θὰ ἔχω ἀδικον νὰ μὴν τῆς ἀπαντήσω εἰς τίποτε, ἂν μοῦ ξαναγράψῃ ἔτσι; Ὁ Μεγάλος Πόθος, ὁ νέος μου φίλος, μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν του εἰς τὰς ἐξετάσεις, ἀπήτησεν ἀπὸ τὸν πατέρα του νὰ τὸν ἐγγράψῃ συνδρομητὴν εἰς τὴν Διαπλάσιν «ὡς μόνην ἀναμνησθῆν δυναμένην νὰ τὸν ἐκασπύρῃ διὰ τὸς τόπους τῶν μελετῶν των». Αὐτὸ ἀρκεῖ διὰ νὰ κρίνετε με πόσον ἐνθουσιασμένον εἰσέρχεται εἰς τὸν κόλπον μας ὁ Μεγάλος Πόθος καὶ με πόσην γὰρὰν πρέπει νὰ τὸν δεχθῶμεν ὄλοι.

Ἀδωνάει, ὅπως εἶπα καὶ εἰς τὸ προηγούμενον, πρέπει πρῶτα νὰ ἰδοῦμαι ποιοὺ ὑπερτεροῦν φέτος, τάγορα ἢ τὰ κορίτσια. Καὶ ἔπειτα νὰ κηρυχθῆ ὁ πόλεμος ποῦ λέγεις. Ἄν εὐκαιρῆς λοιπὸν, κἀμε τὴν στατιστικὴν. Σπῆς, εἰς συγχάριον διὰ τὸ ἀρίστα. «Ὡ, κἀτι παραπάνω καὶ ἀπὸ «παγωτὸ ποῦ τὸ τρώγει κανεὶς διαφωμένος καὶ ζεσταμένος». Ἐξίμα ποῦ δὲν θὰ ἔβῃ ὑπάρχη φέτος, εἰς τὴν ὠραίαν πατρίδα σου. Ἄς εἶνε τοῦ εὐχομαί τοῦ χρόνου.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγγιζοῦνται: Ἄπὸ τὸ Λεῦκομα τοῦ Ἀδωνάειου — «Θάλασσα καὶ Γῆ» τοῦ Ἀφνης Στεφάνου — «Νοκτερινὰ νοσταλγημάτων» τοῦ Ἀθανασίου Διάκου — «Αἱ ἐξετάσεις» τῆς Νέας Ἑλλάδος — «Πῶς ἐγγνώρισα τὴν Διαπλάσιν» τῆς Ἀρελῆς Σανθούλας — «Μετὰ τὸ ὄσι» τῆς Κρητικοπούλας — «Τάματα» τοῦ Ἐσπερον — Διάφορα τοῦ Τέλλου Ἄρχα καὶ τῆς Σανθῆς Μουσεῖ — Ἀνέκδοτα, Παύγια, Π. Πνεύματα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Τὰ κρινάκι» (ἄτεχνον στιχοῦ) — «Συννεφία» καὶ τὸ «Χάσισ» (:) τοῦ παιδιοῦ (πολὺ βλαστὰ γραμμένα) — «Ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας» (ἀκατάλληλον, δυσαναγνωστον καὶ... με κἀκίνο μελάνι) — «Ἡ ἐνοικίς» (παράκαιρον) — «Παρελθόν» (πολὺ παλαιὰ σχολῆς στιχογραφία) — «Καλοκαίρι» (ὠραῖον ἀλλὰ τὸ τέλος τὸ χαλῆ' ἂν εὖρος κανένα ἄλλον ἐπιλογον, καταλληλότερον διὰ παιδιὰ, ξαναστειλέ το.)

ΤΑ ΑΠΑΝΤΑ ΤΟΥ ΛΑΤΑ

Ἐξεδόθη ὁ Ἀ' Τόμος τῶν Ἀπάντων τοῦ διασημοῦ ἱεροκήρυκος Διονυσίου Λάτα, μετ' ἐνὶ εἰκόνα του καὶ τὴν βιογραφίαν του, με παρανετικὸς λόγους πρὸς μαθητὰς, κλπ. καὶ πωλεῖται δρ. 2 διὰ τὸ Ἐσπερον καὶ καὶ δρ. 3 διὰ τὸ Ἐσπερον. Ὅσοι θέλουν νὰ τὸν ἀποκτήσωσιν, ἂς ἀποσταθῶν ἀπευθείας πρὸς τὸ Γραφεῖον Ἀπάντων Δ. Λάτα, εἰς Ζάκυνθον ἔξ' οὗ λαμβάνουν πᾶσαν πληροφορίαν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἰσοῦδεν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τα ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεοῦμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1912. Ὅσα ἀνανεοῦνται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἀγῶμα, καὶ ἴσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: Φροῦντλῆ, α. (Σ.Κ.) Σανθῆ τοῦ Βορρά, κ. (Σ.Κ.) Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων, α. (Ι.Χ.;) Σάλλων τῆς Ἐλευθερίας α. Μεγάλος Πόθος, α. (Γ.Κ.) Πάλλουσα Καρδία, κ. (Α.Κ.) Διαφωτιστῆς Ὁλυμπιονίκης, α. (Η.Ρ.)

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ρόδου Μοσχολόγημα (ἔσπειλα) καὶ φαντάζομαι τὴν κοῦρασίαν σου, ἀλλὰ ἐλπίζω νὰ ἰκανοποιηθῆς) Γαλιταίαν (ἐλπίθησαν) γαίρω πολὺ διὰ τὰ ἀρίστα τῆς παρῆς) Ἑλληνιστῆς Καρδίας (ἔχει καλῶς) Γαλιτῆν (ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς τώρα ποῦ ἐτελείωσαν τὰ βάρσνα δὲν ἤξευρω πῶς ἔμαθον τὴν διεύθυνσίν σου, βεβαίως ὅμως δὲν τὴν ἔδωσα ἐγώ) Οὐνερωμένη Ἑλλάδα (ναί, ἀλλὰ νὰ μελετῆς λιγάκι καὶ τώρα τὸ καλοκαίρι βλέπω ὅτι εἶσαι ἀδύνατος εἰς τὴν ὀρθογραφίαν) Ἀγγελὴ Σανθούλας (πολὺ ἐχάρηκα διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς παλαιᾶς μου φίλης) Πανελλήνων Πόθον (ἔχει καλῶς) Ζεφυριάδα (σὲ συγχάριον διὰ τὰ ἀρίστα καλὴ ἐξοχὴ!) Ἄρη (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις καὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς ποῦ σὲ παρηγορήσα τῶσαν εἰς τὴν δυστυχίαν σου) Πηλοῦκα τῶν Μελίων (τὰ σταλέντα ἐνεκοιθῆσαν ἀλλ' ἦσαν ἀπὸ τὰ μικρὰ ἐκεῖνα, τὰ ὅποια δὲν ἀναφέρω ὀνόματι εἰς τὰς Ἐγγρισεις) Πόθον τῆς Κρήτης (ἔχει καλῶς χειροτέγραφα εἰς τὰ δέλεφρα) Φροῦντλῆν (χαρτὴν ἄβασαν ἔστειλε) Καλαμῶν (μόνον γιὰ τὸ καλοκαίρι τὸν χειμῶνα πάλιν θὰ ξαναγίνῃ, καὶ ἐλπίζω μεγαλύτερα) ἔ, τὸ πῆμα τὸ ἀρίστα;) Ὑψηλὴν Ἰδέαν (τετράδια ἔστειλα) Ὁδωμένην Γαλονόληκον (ἔστειλα) Σημάσαν τοῦ Ἀφνης (ἀφῆς, αὐτὰ τὰ χρόνια δὲν θὰ ξανγέλλωθῃν θὰ ἔθωον ὅμως ἄλλα καλλίτερα) Ἀθανάσιον Διάκου (ἔλαβε εὐχαριστῶ) Ἀναστασίον Βαλι. (εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις καὶ περιμένω) Θαλῆν (ἔστειλε) Μέλλοντα Ναυτοπαιδιὰ (ὁ ὅποιος εἶνε τώρα καὶ «πρόσοπος» μολὲς ἔμαθε ἀπὸ ἐμὲ ὅτι ἰδούθη τοιαῦτον σῆμα, ἀμέσως ἔπαυσεν νὰ καταταχθῆ) Βάρσνα τοῦ Κανάρη, κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβε μετὰ τὴν 20ῆν Ἰουνίου ὁ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσχέ.

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ ἔχοντες ἑλληνικὴν τὸν τόμον τοῦ 1911 ἐνικεν ἀπωλείας ἢ καταστροφῆς φύλλων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπληρώσωσιν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσων τὸ ταχύτερον τὰ φυλλάδια τὰ ὅποια τοῖς λείπουν, ἀποστέλλουσι μαζί καὶ τὸ ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτά τὸ φύλλον). Διότι μετὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν τόμων τοῦ 1911, ὀλίγα χωριστὰ φυλλάδια ἐπερίσταναν καὶ πιθανῶν ἀερότερα νὰ μὴ ἔχωμεν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 131ος Διαγωνισμός Δύσεων Απολλίου—Ιουλίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οι έχοντες ψευδώνυμον έγκριμένον διά τὸ μίμν συνδρομηταί ἢ ἀδελφοί συνδρομητῶν, δύνανται τὰ συμμετέχοντα τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν Δύσεων ΔΩΡΕΑΝ.

Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἰσοκλινοῦν διά τὰς λύσεις τῶν ἐκδοτῶν φύλλου, ἀπαριθμοῦνται καὶ ἐν εἰς—γρομμετισμοῦ ἀσφαλιστοῦ 10 λέπτων οἱ συνδρομηταί καὶ τὰ δέλωμα τῶν, καὶ 20 λέπτων οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταί, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ἐν ὄψει αἱ λύσεις τῶν.

Ο χροῖσις τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποῦν καὶ μόνον δεῖν νὰ γραφῶσι τὰς λύσεις τῶν πάντες ἀνεκαρτέως οἱ διαγωνιζόμενοι, κολοῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλου, ἐν ἑκαστῷ περιέχει 20 φύλλα καὶ τιματὰ φρ. 1.

Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δεκταὶ πανταχόθεν μέχρι τῆς 1ης Ἀγροῦστοῦ πέραν δὲ τῆς προθεσμίας, ταῦτας, μόνον μὴ λαμβάνουν προ. τῆς δημοσιεύσεως τῶν γίνονται δεκταί.

Τοὺς λοικοὺς θέσους, βραβεῖα κλπ. ἴδε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Καρ. Δ' καὶ 5, φύλλον πρῶτον εἰ. Ἐ. Ὁ Ὁδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αἰτούντα.

293. Δεξιγράφος

Ἀπόστολος εἶνε τὸ πρῶτον μου Ἀδρον ἄπλου τὸ δεύτερον μου Ἐν ἀριθμητικῶν τὸ τρίτον μου Καὶ κοιτῆς τὸ σύνολόν μου. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπολλίου Ἑλληνοσ.

294. Συλλαβογράφος

Μία γῆσον τοῦ Αἰγαίου Μετὰ τὸ βρο τῆς λαμβάνου, Κι' ἀμίσως ἕνα σπῆτι Μ' αὐτὰ τὰ δύο κίνο. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαστροχαλαστῆ

295. Στοιχειογράφος

Ὁ βραβύλον μὲ πῆνεις, Ἡ μάλλον μὲ ρουφῆς, Ἀκέραιον μὲ ψῆνεις, Ἀν θέλεις νὰ μὲ φῆς. Ἐστάλη ὑπὸ Χω. Τσαμάρα

296. Αἰνίγμα

Ἀπ' τὴν κεφαλὴν εἰς τὰ πόδια Εἶμαί μαυρός, δὲν ἀσπρίσκω Ἀπ' τὰ πόδια εἰς τὸ κεφάλι Δεῖα ἀθάνατη θυμίζω. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νέας Ἑλλάδος

297. Πυραμῆς

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἄνθος *+* = Ἱππύριμα. **+** = Νῆσος. ***+*** = Κράτος τῆς Ἀμερικῆς. ****+**** = Ἀρχαῖος Στρατηγός. Ἐστάλη ὑπὸ Ἀθῆνας Ε. Δαδάνα

298. Ρόμβος

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον ἐπὶ σκάφος νὰ ζητήσης Τὸ ἄλλο ἐπ' ἀριθμητικῶν βραβύλον: Ὀκταντήσης. Μέρος δευτέρου τῶν τριῶν μου. Τὸ τέταρτον λησῆς ἀρχαῖος Ἐπίθετον κ' ἀντωνυμία ἔπειτα Καὶ τελευτᾷ ὁ ρόμβος: ὁ ὄρατος. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νέας

299. Δογοροπαίγιον

Ποῖα πόλις εὐρίσκειται εἰς τὰ πόδια μας; Ἐστάλη ὑπὸ Χρυσόφωτος Γ. Μωραΐτου

300. Ἀποσπαστικὸς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθῶν ἀντιθέτα τῶν κατωτέρω λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰρχικῶν τῶν νὰποτελοῦν ἀρχαῖον τραγικὸν ποιητῆν: Πλατὸς, Διάφορος, Σπυθωολός, Φίλωνος, Ἀργυρικό, Χαρά, Νῆξ, Φῶς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κλωνίου Μυρσίσης

301. Φωνηενόκλητον

*-χρνς- πνγ-τ-δλ-δλ Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γεωρ-Θωμά

302. Γεῖφος

ο ο ἄν ἄν
ο ο ἄν ἄν
Φ ο 7
ο ο ἄν ἄν
ο ο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σανθομάλλη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 23

223. Μαχαίρι (μά, χέρι).—224. Ἀκακία-κακία.—225. Ἄγγελος-Ἀγγίλος.—226. Ἀδάρμας.—Ἀθήμας.

227. Ο ΟΥΣ ΔΑΒΑΝΙΑ ΟΥΡΟΣ ΚΕΥΔΑΝΗ ΟΥΡΑΝΟΣ ΥΠΟΜΟΝΗ ΣΙΝΙΣ ΠΑΠΥΡΟΣ ΣΟΣ ΠΟΔΩΝΙΑ Σ ΣΑΛΑΜΙΣ

229. Τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δήμῳ. (Ἡ ἀνδρῶσις ἐλικοστῶσις ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰς ἐξωτερικῆς.)

230. ΑΡΑΒΗ (Αἰγύπτιον, Συρία, Ἀγύπτω, Μίλων, Ἀδμήτιος).—231. Δικαίος κτῶν.—232. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐπέστησεν ἐν Γραμμῶν (Ὁμέγα - σὺλ ἐξ - ἀνδρ' ὡς ἐν οἴκῳ-σὺν ἐν γρῶν-οἴκῳ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀγαπητῆ μου Χρυσάλλης, σοῦ εὐχαριστῶ καλῶν διασκέδασιν ἐπὶ τὴν ἡλιοστάλακτῆν Ἀθῆνα μας καὶ εὐτυχῆ ἐπάνοδον. Ζεφυροῦτες. (IB, 151)

Οἱ φησίζατε τὰ ὑπέροχα ψευδώνυμα: ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΓΑΛΑΝΘΕΥΚΗ Ἀλέξανδρος Μουσικοροδοῦτος. (IB, 152)

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, φησίζατε πάντες τὰ ὑπέροχα ψευδώνυμα: ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗΣ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ ΣΑΛΠΙΓΕ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ (IB, 153)

Οἱ ἀπὸ ἕνα ἄσπρον καὶ ἀπὸ ὑπέροχα ψευδώνυμο: ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ Δωδωναῖος. (IB, 154)

Ἀηλοῦμεν, ἐπὶ παρατοῦμεθα ὀριστικῶς ὡς μέλη τοῦ «Θριάμβου».—Δοξαομένη Γαλανθλευκῆ, Δεινοπαυμένη Ἑλλάς. (IB, 155)

Ψηφίζατε πάντες τὸ ὑπέροχον ψευδώνυμον Νέα Ἑλλάς. Δοξαομένη Γαλανθλευκῆ. (IB, 156)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΘΡΙΑΜΒΟΣ»

Ἰδεῖν ἐν ἑλίμν Παράρτημα. Ἡρώδης ἐξελέγη Γεωργίος Χρυσάττις, Γραμματεὺς Γρηγ. Παπαγεωργίου, Ταμίας Δημ. Καστάνης.—Ἀντιπρόσωποι: Πετριώτις Γεώργ. Σελῆν, Καρδίτσης Φ. Διαμαντόπουλος, Ἰωννίνων Κινεῖς, Σερροφωλίου Δαμῆσκος, Σιαμειτόπουλος; καὶ Κύμης Γεώργ. Αἰσώπος. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι καὶ ἄλλων μερῶν.

Ἐπιγράφη ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ «ΘΡΙΑΜΒΟΥ», κατ' ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου, ὁ Δημήτριος Μιχαηλίδης. (IB, 158)

Πειρακῆριον, μὴ πειράζεσθε! «ΘΡΙΑΜΒΟΣ» χαίρει ἄσπρον ὑγίειαν. Πρόσεχε ὑγίειαν πληροφορησάντός σε, ὡς καὶ τὴν Σὺν! (IB, 159)

Κερκυραϊκῶν Ἄδρων. Διατ' ἐπαύσατε κερνανταλλάκτῆν ἀνευ εἰδοποιήσεως; Ἀναμῆνυ.—Πέννα τοῦ Τολατοῦ. (IB, 160)

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Ἡ ἰδανικότης, τὸ ὑψηλὸν καὶ φανταστικὸν; ἀσφαλοὺς τὸ ψευδώνυμον τῆς ἀγαπητῆς Νέας Ἑλλάδος. Τίς δὲν θέλει νὰ ἐκπληρωθῆ τὸ ἄνευρον του καὶ οἱ πόθοι του καὶ νὰ ἴδῃ τὴν Ἑλλάδα ἐκτεινομένην ἀπὸ τοῦ Δουναδοῦς μέχρι τοῦ Ταυροῦ καὶ ἀνημαζομένην ΝΕΑΝ ΕΛΛΑΔΑ; Ὅστις ἐπιθυμεῖ αὐτὸ, ἔς ψηφίση τὴν Νέαν μας Ἑλλάδα καὶ δὲν ὀφρῆσῃ νὰ γίνη.

Σανθὸ Ἑλληνοπούλο (IB, 145)

Ψηφοφόροι! Ἐμπρός!!!... μέρες!... Στέλλετε ψηφοδέλτια. Ἐάν ὄμως ἐπιθυμεῖτε βραβεῖον ἐλλογέως, μὴ λησμονήσετε καὶ τὴν ΝΕΑΝ μας ΕΛΛΑΔΑ... ΖΗΤΩ ΩΣΤΙΝ...—Κωνσταντινοῦπολις. (IB, 161)

Τὴν ὑπόψιν σου, ὁ κύριος; Ἑλληνοπέδιες καὶ Ἑλληνοπούδες; ἐπὶ τὴν ΝΕΑΝ ΕΛΛΑΔΑ Γέρος τοῦ Μωριά. (IB, 162)

Ἑλληνοπούλα! Ἄν εἴσῃς ἄξιον ἀπόγονον τῶν προγόνων μας; ψηφίσατε τὴν ΝΕΑΝ ΕΛΛΑΔΑ.—Πειροκῆριον

Ποίσις καὶ Πατριωτισμὸς συνδεθέντα ἀπετίλεσαν τὸ ψευδώνυμον ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ. Καθῆκον πάντων εἶνε νὰ ἀσπρίσετε κληρονομιάτα αὐτῆν.—Ἐλισίδες τοῦ Μέλλοντος (IB, 164)

ΔΙΑΠΙΣΤΑΣΙΑΚΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ ΝΑΥΠΛΙΟΥ

«ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ»

Ἀπορίζονται ἀντιπρόσωποι: Πετριώτις: Ἀρκαλιῶν Λαίλαδος, Βόλου: Ἀναγῶς, Λεχαιῶν: Ἡρώς τοῦ 21.—Βραβεύεται ἡ Δοξαομένη Γαλανθλευκῆ διότι ἐπέγραψε 5 μέλη.—Διευθύνσις: Συλλόγου ἀσπράλης; Δάφνης Στεφάνου, Ναυπλίου. (IB, 165)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 28ου ΦΥΛΛΟΥ (Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 261)

ἈΘΗΝΩΝ: Νικίας Ἀλ. Βέρτης, Ἑλλήν. Ἐμ. Μῆμτος, Μαρίνα Γ. Βλαδιμήρου, Στῆρ. Βέρτης, Κωνσ. Καταβέλλος, Παώνιος Νική, Γεώργ. Α. Μωραΐτης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Λουῖσα Κριτοῦλη, Θεοδ. Γ. Βασιλάς, Ἰωάν. Α. Παπαδιαμαντόπουλος, Σ. Δ. Γεωργίου.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Τόνης Γ. Μπαγδατόπουλος. ΘΗΒΩΝ: Χ. Παλαγιάνης. ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ὀλγα Θ. Καζώνη. ΚΥΜΗΣ: Ἄθαν. Η. Κίμαβος. ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Κλ. Γ. Κοτοπούλης. ΠΑΤΡΩΝ: Πατριῶν Ναυτοπούλο, Κ. Λ. Φαρομάκης. ΠΥΡΡΟΥ: Α. Γιολφινόπουλος. ΣΥΡΟΥ: Σ. Ι. Κολοκοῦνης. ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Φιλοσόφος Ἀριστοτέλης. ΤΥΡΝΑΒΟΥ: Ἀριάνη Στ. Παπαγιάννη, Βασ. Τράμπας.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΔΥΡΡΑΧΙΟΥ: Π. Σαλαμακάδας. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Βασ. Θ. Οικονομίδης. ΚΥΑΘΩΝΙΩΝ: Ἀθῆνα Ε. Δαδάνα. ΚΟΝΙΠΟΛΕΩΣ: Ἐαλῆς. ΣΜΥΡΝΗΣ: Ν. Θ. Νικαλιώτης. ΣΤΕΝΗΜΑΧΟΥ: Ἀποστ. Α. Παπακωνσταντοῦ, Δημ. Μαριντσιόπουλος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρέτων ὀδῶν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐπέθηκεν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐκλήρωθη ὁ ἐν Πύργῳ Α. ΓΚΟΑΦΙΝΟΠΟΥΛΟΣ, ὃ ὁποῖος ἐναγασθῆν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς ἑλπίδος. Πλοκάστου ἑστὰ 30 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμὸν.